

APSOĻĪJUMA BĒRNI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 15:1–3, Jes 25:8, 1kor 29, Atkl 22:1–5, 1Pēt 29, 1Moz 11:4, 1Moz 12:2.

ATMIŅAS PANTS:

“Redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” (Mt 28:20)

“**T**ēvs un viņa desmitgadīgā meita pavadīja brīvdienas pie okeāna. Kādu dienu viņi devās peldēties okeānā un, lai gan abi bija labi peldētāji, patālu no krasta viņi atdalījās. Tēvs, saprotot, ka viņi tiek nesti ar straumi dziļāk okeānā, skaļā balsī sauca savam bērnam: “Marija, es došos uz krastu pēc palīdzības. Ja tu nogursti, apgriezies uz muguras. Tu vari tā peldēt visu dienu. Es pēc tevis atgriezīšos.”

Drīz vien daudzi meklētāji un laivas pārmeklēja ūdens virsmu, meklēdami mazo meitenīti. Simtiem cilvēku krastā bija dzirdējuši ziņu un satraukti gaidīja. Pēc četrām stundām viņi atrada meitenīti tālu no sauszemes – viņa mierīgi gulēja uz muguras un nemaz nebija nobijusies. Gaviļu saucieni un prieka asaras sagaidīja glābējus, kad viņi atgriezās krastā ar dārgo nastu, bet bērns visu uzņēma mierīgi. Šķiet, viņa domāja, cik dīvaini šie cilvēki uzvedas. Viņa teica: “Tētis man teica, ka es varu peldēt uz muguras visu dienu un ka viņš pēc manis atgriezīsies, tā es vienkārši peldēju, jo es zināju, ka viņš nāks.” (H. M. S. Richards “When Jesus Comes Back”, Voice of Prophecy News, March 1949, p. 5)

NEDĒĻAS KOPSKATS:

Kāpēc Kungs nosauca Sevi par Ābrāma vairogu? Kā “visām zemes ģimenēm” bija jātiek svētītam ar Ābrahāma starpniecību? Kas ir vislielākais no visiem derības apsolījumiem?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 1. maijā.

Tavs vairogs

**“Pēc šiem notikumiem Tas Kungs runāja uz Ābrāmu, viņam parādīdamies un sacīdams:
“Nebīsties, Ābrām, Es esmu tavs vairogs, un tava alga ir ļoti liela.” (1Moz 15:1)**

Izlasi 1Moz 15:1–3. Padomā par šo pantu kontekstu. Kāpēc pirmā lieta, ko Kungs saka Ābrāmam, ir “neбайдīties”? No kā Ābrāmam būtu jāбайдās? _____

Šeit īpaši interesants ir tas, ka Kungs saka Ābrāmam: “Es esmu tavs vairogs.” Personas vietniekvārda izmantošana parāda attiecību personīgo raksturu. Dievs savienosies ar viņu personīgi, tieši tāpat kā Viņš darīs ar mums visiem.

“Vairogs” kā Dieva apzīmējums šeit parādās pirmo reizi Bībelē, un tā ir vienīgā reize, kad Dievs to saka par Sevi, kaut arī citi Bībeles rakstnieki izmanto šo jēdzienu, lai runātu par Dievu (5Moz 33:29, Ps 84:11, Ps 144:2).

Kad Dievs nosauc Sevi par kāda vairogu, ko tas nozīmē? Vai tas Ābrāmam varēja nozīmēt ko tādu, ko mums vairs nenozīmē? Vai mēs varam šo apsolījumu attiecināt uz sevi? Vai tas nozīmē, ka mēs fiziski necietīsim? Kādā ziņā Dievs ir vairogs? Kā tu saproti šo salīdzinājumu? _____

“Dievam nav gadījuma rakstura intereses par mums, bet gan interese, kas ir stiprāka nekā mātes interese par savu bērnu. [...] Mūsu Glābējs ir nopircis mūs ar cilvēciskām ciešanām un bēdām, ar apvainojumiem, pārmetumiem, pāridarījumiem, izsmieklu, noraidījumu un nāvi. Viņš ir nomodā pār tevi, drebošo Dieva bērnu. Viņš darīs jūs drošus Viņa aizsardzībā. [...] Mūsu cilvēciskais vājums neliedz mums piekļūt Debesu Tēvam, jo Viņš [Kristus] nomira, lai mūs aizstāvētu.” (Elena Vaita “Dieva dēli un meitas”, 77. lpp.)

Rolando pēc ārējām izpausmēm bija uzticīgs Kunga sekotājs. Tad negaidīti viņš nomira. Kas notika ar Dievu kā viņa vairogu? Vai mums doma par Dievu kā mūsu vairogu jāsaprot kaut kā citādi? Paskaidro. No kā Dievs apsola mūs vienmēr pasargāt? (Sk. 1kor 10:13.) _____

Mesijas apsolījums. 1. daļa

“Tevī un tavos pēcnācējos visas zemes tautas būs svētītas.” (1Moz 28:14)

“Bet, kad jūs piederat Kristum, tad jūs esat Ābrahāma dzimums, mantinieki pēc apsolījuma.” (Gal 3:29)

Vairāk nekā vienu reizi Kungs teica Ābrahāmam, ka viņa sēklā – viņa pēcnācējos – būs svētītas visas zemes tautas (sk. arī 1Moz 12:3, 1Moz 18:18, 1Moz 22:18). Šis brīnišķīgais derības apsolījums tiek atkārtots, un visu citu apsolījumu vidū šis ir vissvarīgākais, visilgstošākais – tas, kas padara vērtīgus visus pārējos. Vienā ziņā šis bija apsolījums par jūdu tautas rašanos, caur ko Kungs gribēja mācīt “visām zemes tautām” par patieso Dievu un Viņa glābšanas plānu. Tomēr apsolījums sasniedz papildījumu tikai Jēzū Kristū, kas izcēlās no Ābrahāma sēklas un pie krusta samaksāja par “visu zemes tautu” grēkiem.

Padomājiet par derības apsolījumiem, kas tika izteikti pēc plūdiem (kad Kungs apsolīja neiznīcināt visu pasauli vēlreiz plūdus). Kāds labums tam būtu bez glābšanas apsolījuma, kas atrodams Jēzū? Kāds labums būtu no jebkura Dieva apsolījuma bez mūžīgās dzīvības apsolījuma Kristū? _____

Kā tu saproti domu, ka Ābrahāmā caur Jēzu būs svētītas “visas zemes tautas”? Ko tas nozīmē? _____

Nav šaubu, ka pasaules Glābēja derības apsolījums ir vislielākais no visiem Dieva apsolījumiem. Glābējs pats kļūst par līdzekli, ar kura palīdzību tiek piepildītas derības saistības un īstenoti visi pārējie apsolījumi. Visi – gan jūdi, gan pagāni, kas noslēdz vienošanos ar Viņu, – tiek pieskaitīti Ābrahāma patiesajai ģimenei un derības mantiniekiem (Gal 3:8, 9, 27–29), tas ir – mūžīgās dzīvības apsolījumam bezgrēcīgā vidē, kur nekad vairs neradīsies ļaunums, sāpes un ciešanas. Vai vari iedomāties labāku apsolījumu par šo?

Kas īpašs ir šajā mūžīgās dzīvības apsolījumā pasaulē bez grēka, kas mūs tik ļoti vilina? Vai varētu būt, ka mēs ilgojamies pēc mūžības tāpēc, ka sākotnēji tikām tam radīti un ka mēs faktiski ilgojamies pēc tā, kas ir ielikts mūsu būtības pamatā? _____

Mesijas apsolījums. 2. daļa

“Lai piedzīvotu patiesu laimi, mums ir jāceļo uz ļoti tālu zemi un pat prom pašiem no sevis.”

Tomass Brauns (Thomas Browne)

Izlasi augstāk minēto citātu, kas uzrakstīts 17. gadsimtā. Vai tu tam piekrīti vai nepiekrīti? Izlasi to 1tes 4:16–18 un Atkl 3:12 kontekstā. _____

Augustīns par cilvēka stāvokli rakstīja: “Šī mūsu dzīve – ja vien dzīvi, kas ir tik pilna ar tik lielām kroplībām, var saukt par dzīvi – nes liecību par faktu, ka no paša sākuma mirstīgā cilvēku cilts ir bijusi nolemta. Vispirms padomājiet par drausmīgo neziņas bezdibeni, no kura plūst visas kļūdas un iesviež Ādama dēlus drūmajā baseinā, no kura neviens nevar izbēgt bez pūlēm, asarām un bailēm. Tad padomājiet par mīlestību pret visu to, kas, kā izrādās, ir tik veltīgs un indīgs, un rada tik daudz sirdssāpju, nepatīkšanu, bēdu un baiļu; slimu prieku par nesaskaņām, strīdiem un kariem; krāpšanu, zādzībām un laupīšanām; nodevību un lepnumu, skaudību un ambīcijām; slepkavībām un nogalināšanu, nežēlību un cietsirdību, bezlikumību un iekāri; visām nekaunīgajām nešķīsto kaislībām – netiklību un laulības pārkāpšanu, asinsgrēku un nedabiskiem grēkiem, izvarošanu un neskaitāmām citām nešķīstībām, kas ir pārāk pretīgas, lai tās pieminētu; grēkiem pret reliģiju – svētuma apgānīšanu un ķecerību, zaimošānu un nepatiesu liecību; netaisnībām, kas vērstas pret mūsu tuvākajiem – pārkāpumiem un krāpšanu, meliem un viltus liecību, vardarbību pret cilvēku un viņa īpašumu; tiesu netaisnību un neskaitāmām citām ciešanām un slimībām, kas piepilda pasauli, tomēr paliek neievērotas.” (Augustine of Hippo “City of God” Gerald G. Walsh, S. J. trans. (New York: Doubleday & Co., 1958), book 22, chap. 22, p. 519)

Augustīna citātu var attiecināt uz lielāko daļu mūsdienu pilsētu. Tomēr viņš rakstīja pirms gandrīz tūkstoš gadiem. Cilvēce nav daudz mainījusies, tāpēc cilvēki vēlas no tā izkļūt.

Par laimi, lai arī kāda būtu mūsu situācija tagad, nākotne ir spoža, bet tikai pateicoties tam, ko Dievs ir izdarījis mūsu labā caur Jēzus Kristus dzīvi, nāvi, augšāmcelšanos un augstpriesterīgo kalpošanu – kas bija augstākais papildījums Ābrahāmam dotās derības apsolījumam, ka viņa sēklā tiks svētītas visas zemes tautas.

Izlasi Augustīna vārdus. Apraksti savos vārdos pasaules skumjo situāciju mūsdienās.

Vienlaikus atrodi Bībeles pantus, kas runā par to, ko Dievs mums ir apsolījis Jēzū Kristū (piemēram, Jes 25:8, 1kor 2:9, Atkl 2:2–5). Pārdomā šos apsolījumus. Padari tos par saviem. Tikai tad tu varēsi patiesi saprast, kas īsti ir derība. _____

Liela un varena tauta

Dievs apsoliņa ne tikai to, ka Ābrahāmā būs svētītas visas zemes tautas. Kungs teica, ka Viņš darīs viņu par “lielu un varenu tautu” (1Moz 18:18; sk. arī 1Moz 12:2, 1Moz 46:3) – apsoliņums dots padzīvojušam cilvēkam, kas ir precējies ar sievieti, kurai bērnu radīšanas vecums jau garām. Tādējādi Dievs Ābrahāmam, kam nebija pēcnācēju, nemaz nerunājot par dēlu, apsoliņa abus.

Tomēr apsoliņums pilnībā nepiepildījās Ābrahāma dzīves laikā. Arī ne Īzāks, ne Jēkabs neredzēja tā piepildīšanos. Dievs Jēkabam to atkārtoja, pievienojot informāciju, ka apsoliņums piepildīsies Ēģiptē (1Moz 46:3), lai gan arī Jēkabs to nepiedzīvoja. Beigās apsoliņums, protams, tika piepildīts.

Kāpēc Kungs gribēja no Ābrahāma sēklas radīt īpašu tautu? Vai Kungs vienkārši gribēja vēl vienu tautu ar noteiktu etnisko izcelsmi? Kāds nolūks bija jāpiepilda šai tautai? Izlasi 2Moz 19:5, 6, Jes 60:1–3 un 5Moz 4:6–8. Uzraksti savu atbildi: _____

No Rakstiem kļūst skaidrs, ka Dieva nolūks bija pievērst Sev visas pasaules tautas ar Israēla liecības palīdzību, kas Viņa svētībā varētu kļūt par laimīgu, veselīgu un svētu tautu. Šāda tauta parādītu svētības, kas nāk līdz ar paklausību Radītāja gribai. Zemes pulki tiktu vilkti pie patiesā Dieva pielūgsmes (Jes 56:7). Tādējādi cilvēces uzmanība tiktu pievēsta Israēlam, viņu Dievam un Mesijam, kam bija jāparādās viņu vidū kā pasaules Glābējam.

“Israēla bērniem bija paredzēts ieņemt visu teritoriju, kuru Dievs tiem bija nodevis. Tām tautām, kuras atteicās pielūgt patieso Dievu un kalpot Viņam, vajadzēja atņemt zemes īpašumu. Taču Dieva nodoms bija tāds, ka, Israēlam atklājot Viņa raksturu, cilvēki tiktu aicināti pie Viņa. Evaņģēlija ielūgums bija jāpasniedz visai pasaulei. Ar upuru kalpošanu Kristum vajadzēja tikt paaugstinātam tautu priekšā, un visi, kas Viņu uzlūko, dzīvotu.” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 290. lpp.)

Vai tu vari saskatīt paralēles starp to, ko Kungs gribēja paveikt ar Israēla starpniecību un ko Viņš grib darīt ar mūsu draudzes starpniecību? Ja jā, kādas ir šīs paralēles? Izlasi 1Pēt 2:9. _____

“Darišu lielu savu vārdu”

“Un Es tevi darišu par lielu tautu, Es tevi svētīšu un darišu lielu savu vārdu, un tu būsi par svētību.” (1Moz 12:2)

1Moz 12:2 Dievs apsola padarīt Ābrāma vārdu lielu – tas ir, darīt viņu slavenu. Kāpēc Kungs to gribēja darīt ar grēcīgu cilvēku, lai arī cik paklausīgu un uzticamu? Kurš ir pelnījis “lielu” vārdu? (Sk. Rm 4:1–5, Jk 2:21–24.) Vai Dievs apveltīja Ābrahāmu ar lielumu viņa paša labuma dēļ, vai arī tas nozīmēja kaut ko vairāk? Paskaidro! _____

Salīdzini 1Moz 11:4 ar 1Moz 12:2. Kāda ir lielā atšķirība starp šiem pantiem? Kā viens atklāj “glābšanu ar darbiem”, bet otrs “glābšanu ticībā”? _____

Lai arī cik ļoti glābšanas plāns balstās tikai uz Kristus darbu mūsu labā, mēs – kā Dieva žēlastības saņēmēji – vienalga esam iesaistīti. Mums ir sava loma šajā spēlē. Uz priekšu izvirzās mūsu brīvā griba. Laikmetu drāma, cīņa starp Kristu un sātānu, vēl joprojām tiek izspēlēta mūsos un ar mūsu starpniecību. Gan cilvēki, gan eņģeļi vēro, kas ar mums notiek šajā konfliktā (1kor 4:9). Tādējādi tam, kas mēs esam, ko mēs sakām, ko mēs darām, ir daudz lielāka nozīme, kas sniedzas ārpus mūsu personīgās atbildības, un tam ir zināmas sekas, kas var atbalsoties visā universā. Ar saviem vārdiem, darbiem un pat attieksmi mēs varam palīdzēt nest godu Kungam, kas ir izdarījis tik daudz mūsu labā, vai arī mēs varam apkaunot Viņu un Viņa vārdu. Tādējādi, kad Kungs teica Ābrahāmam, ka Viņš darīs lielu viņa vārdu, Viņš noteikti nerunāja par to tādā pašā veidā, kā pasaule runā par kādu, kam ir liels vārds. Tas, kas Dieva acīs padara vārdu lielu, ir raksturs, ticība, paklausība, pazemība un mīlestība pret citiem – īpašības, kas, lai gan bieži var būt cienītas pasaulē, parasti netiek uzskatītas par faktoriem, kas padara kāda vārdu lielu.

Padomā par cilvēkiem, kam mūsdienu pasaulē ir “liels” vārds – vai tie būtu aktieri, politiķi, mākslinieki, bagātnieki vai citas slavenības. Kas šos cilvēkus ir padarījis slavenus? Pretstati tam Ābrahāma lielumu. Ko tas mums stāsta par to, cik samaitāta var būt pasaules izpratne par lielumu? Cik lielā mērā pasaulīgā vērtību skala ietekmē arī tavu viedokli par lielumu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Ābrahāms Kānaānā” (132.–144. lpp.) un “Ticības pārbaude” (145.–155. lpp.).

“Ābrahāmam uzliktais pārbaudījums nebija viegls, no viņa netika prasīts neliels upuris. [...] Bet viņš nevilcinājās paklausīt aicinājumam. Viņam nebija jautājumu, ko uzdot par apsolīto zemi. [...] Dievs bija runājis, un Viņa kalpam bija jāpaklausa. Vislaimīgākā vieta virs zemes viņam bija vieta, kur Dievs vēlas, lai viņš būtu.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 126. lpp.)

Kad Ābrahāms iegāja Kānaānā, Kungs viņam parādījās un paskaidroja, ka šobrīd viņam būs jāuzturas zemē, kas tiks dota viņa pēcnācējiem (1Moz 12:7). Dievs atkārtoja šo apsolījumu vairākas reizes (sk. 1Moz 13:14, 15, 17; 1Moz 15:13, 16, 18; 1Moz 28:13, 15; 1Moz 35:12). Kādus četrus simt gadus vēlāk, piepildot apsolījumu (1Moz 15:13,16), Kungs pasludināja Mozum, ka Viņš izvedīs Israēlu no Ēģiptes uz zemi, kurā piens un medus tek (2Moz 3:8, 17; 2Moz 6:8). Dievs atkārtoja Jozuam doto apsolījumu (Joz 1:3), un Dāvīda dienās tas tika lielā mērā piepildīts, bet ne pilnībā (1Moz 15:18–21; 2Sam8:1–14; 1Kĕn 4:21, 1L 19:1–19).

Tagad izlasi Ebr 11:9, 10, 13–16. Šie panti skaidri pasaka, ka Ābrahāms un citi uzticīgie sentēvi redzēja Kānaānu kā simbolu jeb priekšvēstnesi īstajām Dieva atpestīto ļaužu mājām. Grēka situācijā ilgstošas mājas nebija iespējamās. Dzīve ir gaistoša, līdzīga “tvaikam, kas uz īsu brīdi ir redzams un tad izgaist” (Jk 4:14). Kā Ābrahāma garīgajiem pēcnācējiem mums arī jāsaprot, ka “mums šeit nav paliekamas pilsētas, bet mēs meklējam nākamo” (Ebr 13:14). Pārliecība par nākotnes dzīvi ar Kristu notur mūs stabilus šajā mainīgajā un brūkošajā pasaulē.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādai ietekmei Dieva apsolījumam par jauno zemi vajadzētu būt uz mūsu personīgo kristīgo pieredzi? (Salīdzini ar Mt 5:5, 2kor 4:17, 18; Atkl 21:9, 10; Atkl 22:17.)

2. “Patiess lielums bija rezultāts tam, ka cilvēks saskaņojās ar Dieva pavēlēm un sadarbojās, īstenojot Viņa dievišķos nolūkus.” (The SDA Bible Commentary, 1. sēj., 293. lpp.) Pārrunājiet, ko šis apgalvojums nozīmē.

KOPSAVILKUMS:

Apsolījumi – cik tie ir dārgi ticīgajam! Vai tie tiks piepildīti? Ticība pasaka priekšā: Jā!